

0905 – 5. september

Overgi ikke deres lemmer til synden, som urettferdighets våpen, men gi dere selv til Gud. Rom 6: 13.

Her gir apostelen oss en alvorlig formaning. Hvis vi ikke kan unngå at synden angriper oss i vårt indre, med onde tanker og lyster, må vi ikke med vårt legemes lemmer også utføre det onde. Men hele tiden, tvert imot all indre ondskap, tale og leve etter Guds ord.

Derfor mener han da her helt konkret vårt dødelige legeme og dets lemmer; øyne, øre, tunge, hånd, fot osv. Ditt øye kjenner seg blendet enten av jordens forgjengelige skatter, av forførende legemlig skjønnhet, eller av verdens stas og prakt.

Disse synlige tingene vil da dra deg mot synden. Da er det om å gjøre at vi flyr bort fra lysten som stiger opp i oss, og ikke en gang lar øyet lenger være opptatt med dette som forfører det. For ellers overgir du det nettopp til synden, som urettferdighets våpen.

I øret ditt mottar du fristelser når du hører på syndig og forførende tale. Stanser du likevel opp og lytter, da overgir du ditt øre til synden, som et urettferdighets våpen.

Når du blir sint, blir du fristet til å såre, stikke eller være spydig mot dine medmennesker med din tunge. Eller på grunn av hemmelig uvilje eller misunnelse fristes du til å baktale eller sette ut rykter om et medmenneske som ikke er til stede, og fordreie hans ord og gjerninger verst mulig. Slipper du tungen løs i slike fristelser, da overgir du den til synden, som et urettferdighets våpen.

Men gi dere selv, altså både med legeme og sjel, med alle indre og ytre krefter, – til Gud. Først og fremst skal vi gi hjertets frykt, tillit og kjærlighet til ham. Og så videre all lydighet og tjeneste både i gjerning og i lidelse. Det er dette vi skal gi til Gud. Vi skal gi ham oss selv med alt det vi er og har. Hele vårt liv, med alt som finnes i det, skal vi tilegne ham.

Vi skal ikke trekke oss unna noe som helst han vil vi skal foreta oss, ingen lidelse eller kors som han legger på oss. Vi skal ikke holde vårt liv så kjært at vi ikke kan ofre det for ham. Å, for en nåde å kunne få gi seg selv til Gud, – at han vil ha oss som sine egne, at han vil si til en stakkars synder: «Mitt barn; gi meg ditt hjerte!»

Og når vi da har gitt oss selv til Gud med alt som i oss er, så må vi også overgi vårt legemes lemmer til ham, som rettferdighets våpen. Her ser vi at den kristendommen er ikke den rette, som nok vil dyrke Gud i sitt hjerte, og ikke vil overgi sine lemmer til synden, – men forøvrig bare vil være uvirksom, og ingenting gjøre i Herrens tjeneste.

Her sier apostelen at vi også skal tjene ham med vårt utvortes menneske. Han sier vi skal «gi ham våre lemmer som rettferdighets våpen». Vi skal ikke bare gå rundt og være kristelige, og ikke gjøre noe ondt. Vi skal være virksomme og la våre lemmer bli brukt i Herrens tjeneste.

Som våpen, sier apostelen. Det sier oss at også vår konge fører en krig på jorden, der våre lemmer skal brukes som våpen.

Og han sier som rettferdighets våpen. Vår konge «skal opprette rett og rettferdighet på jorden», d. v. s. alt som er sant, godt og hellig. Og det skal vi få være med på.

Dette kan vi gjøre på mange forskjellige måter, «alt etter som Gud har tildelt hver enkelt et mål av tro». Vi skal bruke våre lemmer; øyne, ører, hånd, tunge, ikke bare til det vi vanligvis regner som gudstjeneste; høre og lese hans ord, tilbe og bekjenne ham. Men også til alt kjærligheten krever i vårt daglige liv, i vårt hjem og i vår jordiske stilling. For Kristi kjærlighet driver oss til å tjene vår neste med glede.

Når du for Herrens skyld tålmodig og ærlig utfører ditt daglige arbeid, eller gavmildt deler ut av din jordiske formue, da gir du dine hender til Gud, som rettferdighets våpen.

Når du for Herrens store nådes skyld gjerne går kjærlighetens ærend, da gir du ham dine føtter. Når du av kjærlighet taler det som er godt og nyttig – enten formaner, trøster og lærer menneskene Guds vei. Eller tar deg av barn eller syke, trøster i sorg e. l. – Da helliger du din tunge til Gud, som rettferdighets våpen.

Når en arbeider i verkstedet eller ute på åkeren, en fattig tjener eller tjenestejente, levendegjort av nåden, i med- og motgang trofast og tålmodig utfører sine plikter, – da skal de ha den oppmuntring at de ikke bare tjener mennesker, men Gud selv.

For til alle som i tro og kjærlighet for Kristi skyld tjener sin neste på den måte hver enkelt er i stand til, skal den store, trofaste Herren en dag si: «Dere har gjort det mot meg».

Å, for en stor trøst og oppmuntring vi har, hvis vi alltid har dette klart for oss! Tenk for et salig kall! Mens hele verden tjener synden, får vi overgi våre liv med alle våre krefter og gaver til den store Herrens tjeneste, for å delta i hans hellige krig på jorden!

Det er da virkelig en ubeskrivelig herlig oppfordring for vår ånd: «Gi dere selv til Gud, og deres lemmer som rettferdighets våpen for Gud». Salige er de som virkelig får leve i troen, slik at både deres ånd og deres liv sier ja og amen til dette!